

Rigsdagstidende.

1850.

Forhandlingerne paa Folkethinget. № 382.

96de Møde.

Tirsdagen den 11te Juni.

(Fortf.)

Ordføreren (Tscherning): Det erede Thing vil see, at Forandringen til § 1 kun vedrører en Datobestemmelse; det er efter Finantsministerens Tilskyndelse, at den er sat fra 1ste August 1850 istedetfor fra 1ste April 1850. Det Vædringsforslag, som et Medlem fra Bræstv har stillet til § 1, og som lyder saaledes: „Dog skal Enhver, som af Statskassen nyder nogen af de nævnte Indtægter, paa Forlangende være berettiget til kvartalsviis, halvårsviis eller aarsviis at hævde sin Indkomst, efterat den er forfalden“, kunde der jo egentlig fra Udvalgets Side ikke gjøres nogen Indsigelse imod, og det vil derfor væsentligt være, hvad Finantsministeren i denne Henseende maatte yttre, som maa afgjøre dette Vædringsforslags Skæbne, thi det kunde tænkes, at det medførte Ulemper for Finantsforvaltningen, som Udvalget ikke har kunnet afgjøre. Til § 2 har man ikke tænkt sig noget Vædringsforslag nødvendigt. Til § 3 vil man see, at den Vædring, som er foreslaaet, er ikke meget gennemgribende; den gaaer ud paa, at der istedetfor Ordene „saafremt Andet ikke i enkelt Tilfælde udtrykkeligt er bestemt, først“, der udgaae, skal sættes i Paragraphens Slutning „saafremt det ikke i enkelte Tilfælde udtrykkeligt bestemmes, at samme skal regnes fra et tidligere Tidspunkt“. Det har nemlig været Udvalgets Mening, at man saa lidt som muligt skulde have Gager, der begynde fra ulige Tider, og da der for Fremtiden skal udbetales Gager hver Maaned, saa skulde man jo altsaa komme til at gjøre Undværelsen saaledes, at enhver Gage kommer til at begynde fra en bestemt Maaned. Det er altsaa Udvalgets Forslag, at blive staaende ved Udkastets Hovedbestemmelse, at Gage skulde anvises maanedsviis,

hvilket jo især disse tre Ser omtale med de ganske faa Forandringer, som her ere fremførte.

Schack: Ja, det Forslag, jeg har tilladt mig at stille, er jo allerede paa en Maade, kan man sige, besvaret bekræftende, idet der ikke findes nogen Bestemmelse, som berøver Bedkommende hans eller hendes Gage o. s. v., dersom de ikke melde sig. Det gaaer altsaa egentligt snarere ud paa, at fritage Bedkommende for den Ubehagelighed, som det kunde medføre, naar de kom til vedkommende Kassebetjent, og, fordi de ikke havde mødt i rette Tid, fik en Trettesættelse, som kunde for dem være ubehagelig. Jeg troer, at det er ønskeligt, at en saadan Mulighed, som af mig er foreslaaet, bliver indrømmet, thi det er virkelig noget meget besværligt for den, som har en ringe Gage eller Pension, og som oven i Kjøbet boer langt borte fra den Kasse, hvor Pensionen eller Gagen skal haves, hvor Maaned at skulle indfinde sig, og dette Besvær forøges, naar man erindrer, at der til Hævelsen af en Deel af disse Beløb fordrer Leveattest. Man kunde altsaa 12 Gange om Aaret nødes til at forstaae sig Leveattest. Men Forslaget er, som sagt, i Realiteten allerede taget tilbage, og det er altsaa kun for at fritage Bedkommende for den paapegede Ubehagelighed, som han ellers er udsat for, at Forslaget bør antages. Det forekommer mig heller ikke, at kunne skade eller genere Finantsbestyrelsen, thi den vil jo dog ikke, naar det ikke har været 3 Aar eller i alt Fald 1 Aar førend Bedkommende havde høvet sin Gage eller Pension, kunne vægre sig ved at udbetale det, som tilkommer den Bedkommende, men vil derimod, naar der er en saadan almindelig Regel, som af mig foreslaaet, kunne indrette en særegen Conto for slike særegne Tilfælde.

Finantsministeren. Jeg troer, at hvis den erede Forslagsstiller havde kjendt, hvorle-